

[Wiinblad.]

Regeringen være bekendt at foretage en Handling, som maaske vil medføre, at disse Mænd offentligt protesterer, naar Sagen er endeligt afgjort med Flertallets Forslag?

Den store Misfornøjelse i Befolkningen gjorde Udvalgsflertallet nervøst, og det er meddelt i Betænkningen, at Mindretallets Anmodninger bestandig blev afvist, skønt de kun havde til Opgave at fremme Udvalgets Arbejde og skaffe Oplysninger Sagen vedrørende. Jeg vil derfor kun henvise til Betænkningen. Jeg skal ikke, for ikke at trække Debatten ud, tale om Udvalgets Stridigheder og den Slags Ting. Jeg skal ganske se bort fra hele denne Affære, der gjorde et meget pinligt Indtryk paa Mindretallet. Endelig en Gang i Februar indrømmede man os et Samraad med Ministeren og med de Herrer Direktør Mackeprang og Arkitekt Clemmensen, og i dette Samraad blev følgende oplyst: Hvis man i Dag vedtager Flertallets Forslag, vil det være to, maaske tre Aar, forinden Tilbygningen og Ombygningen kan paabegyndes. Ministeren skal først udarbejde en Plan til Tandlægeskolens Flytning og dernæst faa vedtaget et Lovforslag derom. Ogsaa Kreditkassen skal der skaffes andre Lokaler til. Hertil kommer de mange Familier, som bebor de 12 Ejendomme, der skal nedrives. Den højtærede Minister erklærede, at han ikke havde tænkt paa disse Mennesker. Vi spurgte ham udtrykkelig om det og sagde: Hvad vil De gøre? Det havde han slet ikke skænket en Tanke. En Stat kan dog ikke uden videre smide Folk paa Gaden. Derfor spørger jeg den højtærede Minister: Vil han sætte sig ud over Huslejeloven, vil han sætte sig ud over den Regel, at naar man nedriver et Hus, skal man til Erstatning opføre et andet?

Saa snart man begynder Nedrivningsarbejdet, maa Museet lukkes. Vi spurgte de Herrer under Samraadet, hvor lang Tid hele Arbejdet vilde tage. Dette er det naturligvis vanskeligt at sige noget bestemt om, men saa vidt jeg forstod, tør man ikke haabe at blive færdig før i Aaret 1936. Og i største Delen af denne lange Tid, antagelig 5 Aar, er Museet lukket og dets værdifulde Indhold udsat for Ødelæggelse. Disse Ødelæggelser og den lange Lukketid har i høj Grad været bestemmende for de mange Ministre, Kommissioner og Udvalg, der i de forløbne 69 Aar har afvist Tanken om at

blive i Prinsens Palæ. Det var et af Argumenterne i Kommissionen af 1917, at man ikke vilde udsætte disse Kostbarheder for den frygtelige Skæbne, der ogsaa nu vil true dem. Den bekendte Arkitekt Meldahl siger:

„Saa længe Ombygningen staar paa, vil de uerstattelige Samlinger ogsaa være udsat for Brandfare, da Haandværkerne skal arbejde i deres umiddelbare Nærhed Samlingerne vil lide af Støv og Smuds; man bliver nødt til at magasinere og lukke Museet i Aaringer, og dette vil medføre Vanskeligheder og Tab“.

Saa kommer vi til noget mærkeligt. I Marts 1927 gjorde det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen disse Ord af Meldahl til sine. Det var den Gang, han tænkte paa et frit beliggende Museum paa det gamle Jernbaneterræn. Men nu? Ja, nu stiller han Forslag om netop at mishandle Museet paa den foreslaaede Maade. Han vil ikke selv gerne bo i Værelser, hvor Haandværkere skal færdes, hvor Lofterne skal nedrives og Trapperne fjernes, og hvorfra alle hans Ejendele skal pakkes bort, uden at han egentlig har noget Sted at putte dem hen. Men saadanne Vilkaar byder han Europas værdifuldeste Samlinger. Og hvorfor? Baade Kastelsplanen og Dobbeltkarréplanen skaaner Museet. Det skal interessere mig at høre, hvorfor Museet absolut nu skal underkastes den Skæbne, som vore Fædre i Regeringerne og i Rigsdagen hidtil har beskyttet det imod.

Vi spurgte under Samraadet, hvor man agtede at opmagasinere den uhyre Mængde af Værdisager, men det vidste man ikke noget om, det var der endnu ikke tænkt paa. Men jeg beder ærede Medlemmer erindre de Oplysninger, som det ærede Medlem Hr. Zahle og jeg har givet, da vi i November omtalte Magasineren oven paa Marketenderiet i Stormgade og Hestestalden i den gamle Kaserne. Ærede Medlemmer kan jo gaa over i det gamle Hus i Stormgade og se paa, hvad der er sket, og hvad der sker i dette Øjeblik med de Genstande, som Nationalmuseet ikke har Plads til, hvad der sker af skandaløse Ting, hvorledes en saadan Gave som Dr. Knud Rasmussens højt værdifulde Samling behandles. Disse Genstande kan Museet ikke faa Plads til, og tænk Dem saa, hvorledes Forholdene vil blive, naar Museet rømmes! Jeg spørger den højtærede Undervisningsminister: Hvad vil Ministeren saa gøre med alt det, der skal bringes bort?